

DE RÄDDADE PÅ VÄG HEM

Kompassgång till stugan i snöstorm

Från Dagens Nyheters utstående
medarbetare

ARE, lördag.

Nitton frusna och bentrötta Skå-
nepågar hade en orolig natt i
Toppstugan på Arekutans medan
Fjällräddningstjänsten sökte dem
med alla tänkbara resurser. Det
var kulmen på deras vecka i fjäl-
len. Genomfrusna och smältade
nådde de på fredagsaftnarmiddagen
fram till sitt mål efter en intensiv
kamp i tjocka, storm och snöbyå,
som plöjt fram under vinden härjat
svaga fram över Arekutans väst-
sida.

Forts. sista sidan, spalt ett.

Bedövning blev döden

Se sidan sju, spalt sex.

40 proc. 1951 på mervinst

Se Handelsnyheterna.

FN-trupp får anstå

Se sidan åtta, spalt två.

Roland Anderson, anländer trött och väl påpälsad till Are. Pej-
karnas utrustning lämnade som synes inget övrigt att önska.

De räddade ...

(Forts. fr. sid. 1)

**Golvet och diskbänken sovplatser
Pojkarna varma med åkarbrasor**

Fem av Malmöpojkarna tar igen sig efter strapatserna. Överst från vänster N. E. Björklund och Anders Nyborg. I undre raden (fr. v.) Ulf Sörhede, Nils Dahlqvist och Rolf Clemenson.

Dessa tappra gossar från Högre allmänna läroverket i Malmö startade färden under de bästa förutsättningar med kapten Alvar Medin och kamrer C. F. Sandgren från Skurup i spetsen, men i färdens slutskede fick de verkligen känna på att Norrlands fjällvidder inte precis är detsamma som Frostavallen därhemma.

Det började som en färd i solsken, men slutade med allmän uppståndelse. I förläggningen på Angena gård var natten till lördagen den oroligaste man dittills haft där, försäkrar föreståndarinnan, Brita Jönsson. Allt vad Fjällräddningstjänsten kunde ställa upp svepte fram över fjällsidorna, snövässlor och radiopatruller pressade sig fram i mörkret för att få ett spår av de saknade.

Av den beskrivning gossarna lämnade sedan de lyckligen återförts

till Angena på lördagsmorgonen verkade det trots allt nästan som om Toppstugan skulle ha varit en jämförelsevis lugn vistelseort. Unge Oscar Andersson i L I B ville ingalunda förringa äventyret i fråga — det kommer att kännas ett bra tag i benen — men var samtidigt en aning förvånad över att han och hans kamrater så där plötsligt kommit i blickpunkten. Det man var mest orolig för var att föräldrarna skulle tvingas sväva för länge i ovisshet om deras öde. Föräldrarna underrättades om den pågående spänningen på lördagsnatten av Malmörektorn Salomon Kraft för att inte morgonnyheterna skulle komma som en chock. Pojkarna hade under dessa nattliga timmar givit bra mycket för en telefon i Toppstugan.

När truppen lämnade Tvärasstugan vid middagstiden på fredagen

och började saxa sig upp på slutstappen snöade det visserligen litet, men det var samtidigt sol och varmt, och anorakerna hade börjat åka av. Men när man kommit upp på plattan tjocknade det med ens och snön tilltog. Den rösade vägen blev allt svårare att urskilja, och hr Sandgren — gammal orienterare och fjällräv — fick ta till kompassen. Ljuspunkten var att det var medvind. Men märkligare var det dittills i stort sett inte än att man vid 14.30-tiden sag Toppstugan framför sig och kunde kliva in där.

Efter en rast försökte truppen ta sig nedför fjället på Aresidan, men när man kommit ned till ravinen vid Svartberget måste man ge upp och vända tillbaka. Det var ett livsfarligt företag att ge sig vidare utför branterna här. Blöt snö frös fast i pojkarnas ansikten, och de kände att krafterna var på upphällningen. Toppstugan blev räddningen från vidare ovissa öden.

Åkarbrasor en gång i timmen

Där finns inga andra modernare bekvämligheter än ett spritkök och inte någon möjlighet att tända en värmande brasa. Det var tio grader kallt inomhus när pågarna inträdde. Sedan dörren till köket och ett mindre rum brutits upp packade pojkarna ihop sig på golvet och på diskbänken. Kapten Medin och kamrer Sandgren såg till att humöret inte sjönk, och man sjöng och berättade historier och fick till slut också en och annan blund i ögonen. Men en gång i timmen blev det väckning för åkarbrasor och språngmarscher i det större yttre rummet. Till slut fick grabbarna med hjälp av sitt skånska varmblod upp rumstemperaturen till 13 grader.

Frampå morgonstämman såg Göran Ekberg i R I ett ljus skymta svagt i töcknet och var inte sen att meddela sin iakttagelse. Alla rusade ut, lyste med ficklampor och höjtade för att leda räddarna på väg. Tre Årebor stod på lördagen högt i kurs hos dessa pojkar: Göran Malnsten på Lundsgården, Stig Bäcklund och Olle Olsson.

De hade att göra fem timmar mot normalt en eller ett par för att ta sig fram till Toppstugan och irrade länge omkring utan att finna den när de nått upp till toppen. Men efter bara fem minuters rast vände Malnsten om och gjorde en hastfärd utför de farliga branterna ned mot Åre för att så snabbt som möjligt